

POESIA

Gerona y Martínez, o dos maneras de autoexplorar el paso del tiempo

Papers de Versàlia edita dos nuevos volúmenes de Zona Blanca

ALEX HOLGADO

«La vida es caótica y escribir es tratar de buscarle un sentido», afirmó Gerona en la presentación del pasado miércoles, en la Alliance Française. No por conocida deja de ser válida una constatación que podría definir la razón de ser de los dos libros que acaba de editar Papers de Versàlia en la colección Zona Blanca.

Tanto *Tiempo inestable* como *La vida original* son libros 'biográficos', más allá de lo que todo poemario tiene per se de proyección personal. El primero, mucho más evidente, repasa tres etapas vitales de Quilo Martínez, mientras que el de Josep Gerona realiza una exploración al pasado con poemas no hermético sino elípticos, por utilizar la afortunada precisión de Josep M. Ripoll, por lo que requiere conocer los objetos y símbolos que maneja el poeta.

La vida original, con prólogo de José María Micó e ilustraciones de Jerónimo Prieto, consta de cinco partes con materiales procedentes de

E.ALSINA

Presentación en la Casa Taulé, con el grupo al completo

diversas etapas, y que, en la hora del balance, cobran un sentido coral.

Desazón

Ave de la Tachadura, el primer bloque, tiene un pulso acre, con poemas escritos a partir de una cierta desazón, quizás de ese punto vital en el que se echa la vista atrás para tratar de desbrozar lo

que uno es y tropieza con la plenitud perseguida en vano o con «esta sogá. este plato y esta celda». Saltos al vacío y términos voraces para, «en la

sequía de mi juventud», asumir el caos de la existencia y, a orillas del Danubio o en el duro suelo del barrio obrero del recuerdo, tratar de encontrarle un sentido al presente.

Las referencias clásicas del cuaderno que da nombre al libro no atemperan este grito, aunque tal vez sí lo encauzan por versos más contenidos en la expresión, que no en el fondo. La voz continúa golpeando: «Allí donde muere el sol, (...) / allí estoy yo, su portador, prisionero».

Y de la tregua que da el

DS
Los poemarios fueron presentados, el miércoles, en la Casa Taulé

invierno, la estación de la «luz perfecta», en el que se reposa el autor en composiciones más medidas, se desemboca en las denominadas –y ratificadas– Páginas Nuevas, por modernas, con varios poemas ya editados en las 'plaquettes'.

Meteorología anímica

El compromiso comunicativo de Quilo Martínez desde los orígenes de su prolongada trayectoria poética le ha hecho fiel a un estilo siempre asequible. La joya literaria está aquí en los vocablos y la musicalidad latinoamericanos, en esa fiesta de los sentidos que inunda de emociones.

Libro de «meteorología anímica», como acertadamente lo ha definido Esteban Martínez, el nuevo poemario continúa los cantos del anterior, *Cabalgando otros paisajes*, aunque matizando el dolor de la distancia y el exilio a medida que avanza el volumen hasta la esperanza de poemas como «Buscando tesoros», que cierra el poemario y tal vez abre un nuevo horizonte.

«Si soy hijo del sol / no moriré en la noche», empieza en uno de los poemas de los cielos despejados, reafirmando la victoria personal del autor que sintetiza el libro.

A destacar el prólogo de la académica argentina Olga Zambroni, así como las ilustraciones de Rodrigo Martínez,

Oscar Palau

Proposta poètica d'un autor novell de Sant Quirze

REDACCIÓ

Un arbre nu
Oscar Palau
Col.Lluerna
Abadia Editors

Primera aventura poètica d'un sabadellenc, empresari de professió i artista de vocació, resident a Sant Quirze del Vallès, a qui Abadia Editors dóna

l'oportunitat d'estrenar-se en una faceta que Palau va descobrir ara fa onze anys.

Apassionat des de molt jove pel teatre, el cinema, la música i la composició poètica, inicia la seva carrera com a poeta novell amb un recull de poemes de caràcter autobiogràfic, un seguit de relats, que va presentar a la Sala Àmbit Cultural d'El Corte Inglés ■

Prosa poètica amb olor a pa

Cristina Casas debuta amb un llibre premiat a Olot

A.HOLGADO

La mateixa pedra
Cristina Casas
Col.Liberalia
CCG Edicions

d'Olot de Narrativa Experimental 2006.

El lector no iniciat no s'ha d'espantar. Al contrari: *La mateixa pedra* és un cant a la sensibilitat integrat per 55 fragments deliciosos per qual-sevol enamorat de la paraula. Una història cosida amb l'art d'una poeta que fa gaudir al lector amant de la literatura.

Cristina Casas és una jove escriptora de Sant Quirze de Besora vinculada a Sabadell

a través del grup Alfabet, i ara debuta amb aquest quadern tramtat amb pura lírica. No en va és la memòria, la seva construcció personalíssima i la seva pèrdua dramàtica, l'eix d'una història que utilitza el progressiu despoblament d'un municipi imaginari, Erípol, i les trajectòries vitals dels seus habitants per plasmar, una vegada més, el valor de la poesia com a eina de lluita contra el temps.

La mateixa pedra és una invitació al lector. Una invitació a llegir recreant, a trobar els petits detalls que fan enorme la lectura, a reconèixer els mots que portem a dins i que encara no coneixem, a amarar-nos de les imatges que es vesteixen de llenguatge i que conformen la nostra matèria humana.

Llibre-regal d'instant brillants i de fragments també crus. Llibre batut amb la inèrcia vital del ritme de pagès, estacional i de sobte torren-

cial. Les frases escollides per Casas del cedaç del seu procés creatiu són sempre càpsules de delit, també de la bellesa contundent. Tot en un temps, el seu o el dels besavis, oví. Un llibre que, com diu el crític Manel Castromil, fet amb el blat de la imaginació de l'autora i que permet que «faci olor a pa».

La mateixa pedra conté olors primaris, a pa, a argila, a suor. La memòria, diu l'autora, està sovint feta d'olors. I cada capítol conté un nus de flaires i de llum. Pas a pas, l'escrit camina, amb aparença desmembrada, però avançant cap a una consistència prèvia i original. El lector coneixerà al final com i què ha copsat.

Llàstima, però, que la distribució editorial no estigui a l'alçada. La Llibreria Tècnica té possibilitat de servir-lo amb una mica de sort. Demà diumenge, en tot cas, l'Aliança Francesa (c/Sant Joan, 35) n'acull la presentació ■

Conversant i fent poesia amb Antoni Clapés

A.H.

Converses
A.Clapés-C.H.Mor
Cafè Central-
Emboscall-H.AAC

Les activitats d'Antoni Clapés són múltiples, però es concentren en la paraula 'poesia', mot que sovint se'ns escola i no podem atrapar. Segurament per aquesta raó l'editor i poeta sabadellenc ens ofereix un material heterodoxe, en forma de converses, on tot seguint una vessant de la fórmula socràtica, el lector s'hi troba entre els dits fulgors poètiques.

Aquest parlar de i des de la poesia amb l'inclasificable Carles Hac Mor, en mètode autodefinit com dialògic, permet fer poesia i plantejar

interrogants i intuir respostes. Es tracta, si més no, de fer llenguatge diferent i fruit tot fent-ho, d'alliberar-se dels continguts pràctics i assolir la *jouissance* que proposava Barthes en la no discursivitat.

En tot cas, no tenim en aquest segon volum de *Converses* Clapés-Hac Mor una bombolla sense contingut. La metapoesia i la raó filosòfica hi són, i amb profunditat. El pensament de Zambrano, Wittgenstein, Heidegger o Hölderlin apareixen citats, però no per bernís pedant sinó per trobar fonaments per poder salvar-se de la vulgaritat o la immediatesa.

Perquè, afirma Clapés, som també allò que llegim, escoltem i diem, i per això estem obligats a un compromís amb nosaltres mateixos de descobrir i revisar què i com sabem ■